

Fellángolás. Újjászületés. Kárhózat.

GODLY HEATHENS

isteni halandók

„Abszolút tébolyodott és teljességgel
felejthetetlen.” – *Andrew Joseph White, tró*

fine
selection

H. E. EDGMON

H. E. EDGMON

GODLY HEATHENS

isteni halandók

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Bárkinek, aki amiatt aggódik,
hogy talán ő maga a gonosz a saját történetében.
Igen, lehet, hogy te vagy az.
De szerintem megérdemelsz egy boldog befejezést.*

A TARTALOMRA VONATKOZÓ FIGYELMEZTETÉS!

A történet egy mentális betegség őszinte leírása, ami – habár a saját átélt élményeimen alapul – kellemetlen lehet néhány olvasó számára. A főszereplő küzd a tünetei kezelésével, a saját és egy családtagja betegségének elfogadásával, internalizált fogyatékoságellenességgel és mások fogyatékoságellenességével. A könyvben önbántalmazásra és öngyilkosságra történő utalások olvashatók.

Egyéb felkavaró tartalmak lehetnek:

- Kiontott vér ábrázolása és testi horror.
- Erőszak, beleértve a gyilkosságot és a kínzást.
- Nem nyíltan kifejezett szexuális erőszak, beleértve gyerekeket érintő eseményeket.
- Bántalmazás, beleértve gyermekek bántalmazását és nem nyíltan kifejezett családon belüli erőszakot.
- Transzfóbia és rasszizmus említése, beleértve a rabszolgaságra és a népirtásra tett utalásokat.
- Állatok halála.

1

INNEN NINCS VISSZAÚT

SZÓVAL OTT ÁLLOK, csapdába esve az egyik kedvenc rémálmomban, és a nemi eufóriáról beszélgetek a fejemben élő démonnal, aki egyébként nem fizet lakbért.

– Egyik sem tudja, hogy mit gondoljon, amikor rám néznek. Nem tudják eldönteni, hogy a bennük élő isten vagy a bennük élő szörnyeteg vagyok.

Nos, talán nem *mindenkinek* ez az elképzelése a nemi eufóriáról, de *nekem* mindenképpen ez. Fiú? Vagy talán lány? Kimondhatatlan borzalom.

A Halál kertjének hívom ezt a helyet, ahol a fű kiszáradt, a virágok elhervadtak, a hatalmas fák pedig úgy megperzselődtek és kicsavarodtak, mintha mindegyikbe villám csapott volna. A kert közepén egy tó van, amelynek a vize olyan fekete és nyugodt, mintha kifolyt tinta lenne. Az összefüggő feketeséget csak a vörösén izzó hold ragyogása és a különleges, pikkelyes lény farkcsapása szakítja meg helyenként. A kert gyönyörű, ugyanakkor hátborzongató, de mégsem félek itt soha. Pedig azt gyanítom, kellene.

Talán csak azért vagyok indokolatlanul bátor, mert nem *csak* itt vagyok. Látom a kertet, az erdőt, a világot, amelyet megálmodtam magamnak, de látom a szobámat is. Az ágyamon lévő fekete lepedők a térdem köré csavarodtak. Az átlátszó, műanyag hátzsiszámom az ajtó mellett hever. Tele van összetépett papírfecnikkel, amelyek a nyitott zseben keresztül

ömlenek kifelé. Hank, a vénséges kutyám, aki már kisgyerekkorom óta velünk él, mellettem alszik.

A kert csak egy illúzió. Egy kellemes illúzió. De ha jobban összpontosítok, akkor átlátok a füstfüggönyön. Nem tűnik valódinak.

De soha nem tűnik teljesen képzeletbelinek sem.

A démon nem felém néz, oldalról látom az arcát. Fejét felfelé fordítja, úgy kémleli a sötétkék eget az élettelen fák ágain keresztül. Semmi nincs rajta, amitől *démoninak* tűnne. Valójában ő a leggyönyörűbb álombeli férfi, akit valaha megalkottam. Arca éles vonalait hajának mahagóniszínű hullámai keretezik. Egyenes orra alatt telt, sötét rózsaszín ajka folyamatosan önelégült mosolyban áll.

Csak akkor szembesülök szurokfekete szemének végtelen mélységével, amikor felém fordul. Szemének nincs fehérje, nincs írisze, csak egy hatalmas feketeség néz vissza rám, amely kísértetiesen hasonlít rothadó kertjének tavára.

És csak akkor lehet látni borotvaéles fogai között a villás nyelvét, amikor beszél.

– Élvezed, hogy kellemetlenül érzik magukat.

Ez a mondat bárki más szájából szemrehányásnak hangzana, de a démontól ez nem számít annak. Inkább csak szórakozik.

– Ez közös bennünk.

– Igen, élvezem, hogy kellemetlenül érzik magukat – értek vele egyet. Kiszáradt fücsomókat tapintok, amíg végigsimítva a kezem a földön, széles kört rajzolok a démon körül. – Azért ne értékeljük túl a hasonlóságokat. Birodalmamat a csodálatra és a vágyakozásra építettem. Te a mániákus, leküzdhetetlen vágy királya vagy. Királyságod csak a vérontást és a kárhozatot ismeri.

Fogalmam sincs, mit jelent a mániákus, leküzdhetetlen vágy. Álombeli énem *annyira* okos és szexi.

– Vérontás és kárhozat. Milyen hátborzongató kép.

Noha majdnem biztos vagyok abban, hogy meg akartam sérteni, a démont ez egyáltalán nem zavarja. Amikor felém fordítja a fejét, ott lóg egy hullámos tincs a rejtélyes szeme között.

– Azt akarod mondani, hogy szadista vagyok?

– Nem akarok mondani semmit – vonom meg a vállamat. – Egyszerűen csak arra mutattam rá, hogy a népednek soha nem kell kétségbe vonnia az *istenük* hatalmasságát.

– De mégis itt vagy.

Önelégült mosolya olyan élessé válik, mint a penge.

Kertjének másik oldalán, ahol biztonságos távolságra állok tőle, annyira ökölbe szorítom a kezemet, hogy a körmeim belehasítanak a húsmomba.

– De mégis itt vagyok.

Természetesen nem létezik olyan, hogy biztonságos távolság. A démonomtól nem lehet biztonságos távolságra lenni.

Végtére is egy egész valóság választ el bennünket egymástól: a valódi éneket és ezt a valamit, amit a rémálmaim világában hoztam létre. És mégsem hagy békén.

Odaáll elé, és arcomat mutatóujja és hüvelykujja karmai közé veszi. Olyan tekintettel néz le rám, amelyből látszik, hogy amint alkalma nyílna rá, azonnal kiszívna a csontvelőmet.

– Mondhatnám, hogy a borzalmas hatalmasságom a saját alkotásom. Semmi sem vagyok nélküle.

Kísérteties lehetét érzem a számon.

Álombeli éneket összeszorítja a fogát, ahelyett, hogy kinyitná a száját. Okos, mégis annyira *hülye*.

A démon közelebb hajol. A szaga olyan, mint a megsárgult papírlapok, a megvetemedett fa és az állott levegő keveréke. Olyan, mint a por, a rothadás és az olyan rég elfeledett dolgok szaga, amelyekre jobb nem emlékezni.

– És, kölyök, mit mond el rólad az a tény, hogy te úgy *döntesz*, hogy bemászol egy szörnyeteg fészkébe?

Meg akarom csókolni, még akkor is, ha vérezne tőle a szám. Már tettem így korábban. Talán. Amióta pár évvel ezelőtt elkezdtem a démonról és erről az egész valószínűtlen világról álmodni, sosem tudtam igazán követni az eseményeket. A jelenetek összevissza zajlanak. A karakterek meghalnak, majd újra felbukkannak. Csókokat adnak, majd vonnak vissza.

De most úgy néz rám, mintha tudná, milyen érzés megcsókolni engem. És mintha *ő* is újra meg akarná tenni.

Ahelyett, hogy megengedném neki, kiszabadítom magam a szorításából, és azt kérdezem:

– Azért hívtál ide, hogy flörtölj velem? Azt hittem, valami fontos vár rám.

– A veled való flörtölés mindig fontos, Mágus – korhol nevetve. – Sajnos nem emiatt hívtalak.

Két ujját a markába hajtvva mutat a tisztás felé.

– Gyere!

Magunk mögött hagyjuk a kertet, úgy tűnünk el együtt, mint két árnyék a fák határán túl.

Sétálunk, de teljesen tisztában vagyok azzal, hogy nem sétálok. Olyan elevenen *érezem* az álombeli testemet, ahogy lépked a fák között, mint ahogyan az igazi testemet érzem az ágyam fogságában. És úgy tűnik, hogy egyiket sem tudom irányítani. Az álombeli énemet valaki más szeszélye mozgatja bábuként. A valódi énemet nem lehet idő előtt felébreszteni, és mindig csak akkor tudom meg, hogy mikor van itt az ideje az ébredésnek, amikor már vége van az álomnak.

Utálom ezt az érzést, mindig is utáltam.

Azt is utálom tudni, hogy hová vezet a démon, mert inkább nem mersz kednék arra. Hová megyünk? Az otthonába? A palotájába? Vagy a szörnyűséges barlangjába? Akármelyik is a cél, sokszor voltam már ott, akár időrendi sorrendben, akár nem. Hátborzongatóbb, mint a Halál kertje, és közel sem olyan varázslatos.

A barlang bejárata egy kőbe vajt nyílás. A bejárat alján és a tetején éles fogak vannak, amelyek a démon fogaira emlékeztetnek. Sötét van. Csettintek az ujjaimmal, és ahogy a körmeim összeérnek, fényes, fehér fény gyúlik a markomban. A fény egy hosszú, nyirkos folyosót világít meg, amely az általunk éppen hátrahagyott erdő szélén magasló hegy gyomrába torkollik. Tudom, hogy a folyosó végén el fogunk érni egy kőből faragott ajtóig, és közvetlenül az ajtó mögött a démon hálószobájában találjuk majd magunkat.

Ám nem érünk el odáig. Ahogy lopakodunk tovább, a sötétség kezd eloszlani. Az alagút végén felsejlik egy másik fény, de nem ugyanolyan, mint amelyik a tenyeremben világít. Ennek a színe inkább aranyló: halvány sárga pulzáló ragyogás. Az izgalomtól remegve ökölbe szorítom a

kezemet, hogy kioltsam a saját fényemet, amikor észreveszem, hogy ez a másik fény a szívemmel egy ritmusban pulzál.

A barlangjában soha nincs fény, soha nem volt – akármikor hozott is ide –, és soha nem is lesz.

– Épp felújítasz? – ugratom, még akkor is, ha a nyugtalanságtól leszibbadt a nyelvem, és alig tudom mozgatni. Tudom, hogy valami nem stimmel.

Felém fordul, és rám mosolyog. Akármikor rám mosolygott, az mindig rettenetes volt, de ennek a mostani vigyornak van valami különösen gonosz üzenete.

Az álombeli énem nyel egyet. A valódi énem próbál a georgiai szobám ágya feletti pop-punk poszterre összpontosítani, amely alig látható az illúzió keresztül.

A fény egy lány.

Gyönyörű lány, kivételesen gyönyörű és kimondhatatlanul kecses. A szeme az arcához képest hihetetlenül nagy. Soha nem láttam még ilyen hatalmas, kék szemet. Narancssárga színű, hullámos haja a földig ér, és hátra van tűzve aranyszínű, csicsás hajcsatokkal és drágakövekkel kirakott díszekkel. Ha megpróbálnám, azt hiszem, testének minden apró csontját ki tudnám venni porcelánszerű, papírvékony bőre alatt.

A fény az ő bőréből árad felém. Belőle sugárzik, hogy megvilágítsa körülöttünk a levegőben szálló kőzetport.

Gyönyörű szeme vörös és fel van dagadva, a sarkából pedig a könnyecseppek apró lámpásként buggyanak ki. Korábban még soha nem láttam ilyen könnyecseppeket. Aranyból vannak, és csillogó vonalat húznak végig kerek arcán.

A földön hever, a keze és a lába egy-egy fekete kötéllel meg van kötözve, egy harmadik kötél pedig a száját fogja át. A démonom rabja.

Egyik rémálomban sem láttam még ezt a lányt, de úgy érzem, az álombeli énem pontosan tudja, hogy kicsoda.

Rendkívüli óvatossággal, mintha egy bombát építenék, megjegyzem a démonnak:

– Ezúttal túl messzire mentél. Gondolom, tudod, hogy innen nincs visszaút.

– Valóban?

Még most is úgy tűnik, hogy a démon jól szórakozik. Addig jön felém, én pedig addig hátrálok, amíg a hátam hozzá nem ér a barlang falához, és érzem, hogy az egyenetlen kövek belevájnak a gerincembe. A karját a derekam köré fonja. Az undor és az izgalom elegyétől hányingerem lesz.

– Azt hiszed, a többiek aggódtak valaha is azért, amiért túl messzire mentek? Miközben időtlen időközön át azon dolgoztak, hogy engem eltemessenek? – A szája hozzáér a fülemhez. Lehet, hogy csak képzelem, de esküszöm, érzem a metszőfoga surrogását. – Azt hiszed, *Nap* aggódott amiatt, hogy túl messzire ment, miközben te egyre jobban kibillentél az egyensúlyodból?

Egy pillanatig csak kétféle hang hallatszik a barlangban: a lélegzetvételeünk – az övé túl egyenetlen, az enyém pedig túl zaklatott – és a lábunknál, a porban heverő lány nyöszörgése, amely tompa visszhangként jut el hozzánk.

Végül felemelem a karomat, és a körmömet a mellkasába mélyeszteve eltolom őt magamtól. Őt apró könnycsepp izzik fel fekete színű selyemingén. A démon nem tántorodik meg, csak bosszankodva nekitámaszkodik a szemben lévő falnak. A tekintetemet a lányra vetem, majd a démonra.

– És milyen tervet eszeltél ki, te szörnyeteg? Hogy ezt a napot magadra szánod?

– A napot, az éjszakát, a földet, a tengert és mindent, ami köztük van – válaszolja lágyabb mosollyal az arcán. – De sokkal önzőbbnek gondolsz, mint amilyen valójában vagyok. Osztolni fogunk a világ feletti hatalmon, kölyök. A birodalmunk hamarosan minden eddigig felül fog múlni.

A lány – Nap? – ekkor felsikít a kötéllal a nyelvén.

Tekintetünk összetalálkozik. Habár nem tud beszélni, aranyszínű könnycseppjei eleget mondanak. Hangok nélkül könnyörög, hogy nyhítsek a félelmén. Hogy győzzem le a fogvatartóját. Hogy mentsem meg.

– Miért segítenék neked továbbra is? – kérdezem a démontól, és közben nem veszem le a szememet Napról. – Már így is magamra haragítottam a többieket. Megsajnálalak, amikor kivert kutyaként nyöszörgve fordultál hozzám, amiért bántottak, de miért kockáztatnék *mindent* csak azért, hogy csillapítsam az éhségedet?

– *Az én éhségemet* – fortyog. – Mintha a fekete szíved nem fájna minden egyes gonosz ajándékért, amit a szövetségünk adott neked. Mintha nem bújnál el az én hatalmasságom mögött, hogy letagadhasd a sajátodat.

Nap szeme elkerekedik. Leveszem róla a tekintetemet, és ismét a démont figyelem. A mosolya végleg eltűnt, és már csak a vicsorgó fogát látom.

– Az egyensúly a képességem és a terhem is. Egyensúlyban tartom a mérleg serpenyőit. Csak ezt teszem. És ez nem egyensúly.

– És az sem egyensúly, hogy hagyjam, hogy pórázon tartsanak!

Kezét hirtelen előrenyújtja, és megragadja Nap hullámos haját. Hátrántja, majd végighúzza a porban a lányt, közben az a lábának ütődik, és a nyaka hátrafeszül. Elfojtott jajveszékélése közepette így folytatja:

– És nem én vagyok az egyetlen, akit láncon tartottak, kölyök. Inkább újra az örökkévalóságig elnyomnának minket, mint hogy fejet hajtsanak a hatalmunk igazi nagysága előtt. De kövess engem az úton, és nem lesz olyan erő ezen a világon, amely megállíthatna minket.

Álombeli énem lenéz Napra, és megvizsgálja a szerencsétlen látványát.

A valódi énem a plafonra erősített ventilátorra összpontosít; a koszos, kutyaszőrrel borított lapátok alig láthatók az ablakon át beszűrődő holdfénynél. A valódi énem nem akar ránézni Napra. A valódi énem nem akar többé itt lenni.

Ezek az álmok csak ritkán *jók*. De ez a mostani a legrosszabb az összes közül.

Az álombeli énem azt kérdezi:

– Hogyan fogjuk csinálni?

A démon nevet, közben Nap sikoltozik.

– Tudod, hogyan – válaszolja várakozó tekintettel, de nem mondok rá semmit. Némi irritációval a hangjában nyomatékosan közli: – Ha ezt megcsináljuk, fel kell fednünk a kettőnk közötti titkokat. Hagyjuk a melleszélést. Tudok a késről.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Hogyhogy?

– Nem te vagy az egyetlen mesterkedő lény, aki a fülembé duruzsol, Mágus. De ezt majd egy másik éjszaka elmesélem. Most kevés időnk maradt. – Fényszikra gyullad fel sötét szeme mögött. – Igent mondasz?

Elfordítom a fejemet, hogy végignézzek a folyosón, amelyen végigjöttünk. Túl messze vagyunk ahhoz, hogy lássam az e világi hold fényét a barlang bejáratán keresztül.

– Hold majd értünk jön.

Amikor Nap most felsikolt, a démon a keze közé veszi az állkapcsát, és addig csavarja, amíg el nem töri. A lány olyan ernyedtté és némává válik, mint egy játék baba.

– Ahogy mondtam, kevés időnk maradt. Nálad van a kés?

Az álombeli énem végignéz Nap összetört testén.

A valódi énem azon gondolkodik, hogy ha álomban hányok, akkor vajon megfulladok-e.

A köntösöm puha hajtókája alól előhúzok egy finoman megmunkált tört. Tökéletesen illik a tenyerembe, a nyele ezüstből készült, és fekete drágakövekkel van kirakva. A köveken megcsillan a Nap bőréből sugárzó, egyre halványuló fény, és csillogó árnyékok tűnnek fel a barlang falain. A pengére egy kígyót gravíroztak, amely össze van tekeredve, és éppen lenyeli a saját farkát.

A démon úgy néz ki, mint akinek most azonnal elkezd csorogni a nyála. Villás nyelve tökéletes szája körül tekereg. Erőfeszítést kell tennie, hogy levegye a szemét a törőről, és rám pillantson.

– Azon gondolkodnak, hogy vajon a bennük élő isten vagy a bennük élő szörnyeteg vagy-e. Mutassuk meg nekik, hogy mindig is a kettő voltál egyszerre. Itt az ideje, hogy ez a világ végre szembenézzon a saját végétével.

Borzalmas hideg járja át a testemet.

Egy gonosz mágiával és egy éles késsel kinyesem a haldokló Nap testéből a hatalmát, és felajánlom a démoni istenemnek.

A valódi énemnek pedig muszáj végignéznie az egészet, az egész marcangolást. Egész éjszakán át.

2

LEHETNE ROSSZABB IS

ABBAN A PILLANATBAN, hogy felébredek, rohannom kell a fürdőszobába, hogy kihányjam a tegnapi esti tacómat.

Ezután nyögések közepette a vécécésze peremére hajtom a fejemet, és közben kifolyik a nyál a számból. Az agyam próbál átvágni az ingoványon. Magamnál vagyok, tudom, hogy igen, de úgy tűnik, hogy nem *ébredtem fel*. Az egyetlen dolog, ami a testemhez köt, az a szörnyű súly a gyomromban, ami miatt összegömbölyödvé fekszem a fürdőszoba padlóján.

Hank valahogyan felemelte sajtó, öreg testét, hogy végigbicegjen utánam a folyosón. Fújtatva összeesik az ajtóban, közben pedig engem néz azzal a viccesen szomorú szemével. A jelenléte segít rajtam egy kicsit.

De nem tudok megszabadulni az álmotól.

Mindig is tudtam, hogy nem vagyok teljesen *rendben*. És akkor még finoman fogalmaztam. Az álmaim még kicsi koromban kezdődtek, és alig emlékszem azokra az időkre, amikor a fantáziavilágom még nem létezett. Mindig túl élénkek, túl valóságosak, túl részletesek voltak ahhoz, hogy kellemesek legyenek. Soha nem olyanok voltak, mint a normális álmok, amelyekben kihullott az összes fogam, vagy meztelenül mentem be az iskolába.

De soha nem voltak még *ennyire* rosszak ezelőtt. Az a lány úgy kifilézve a kezemben, mint egy hal...

A fenébe. Biztos, hogy ma nem megyek iskolába sem meztelenül, sem máshogy.

Minden erőmet kifejtve sikerül a kezemre támaszkodnom, majd felállok a padlóról. Remegő lábakkal botladozom, majdnem átesem Hanken, de az egyik kezemmel megkapaszkodom a falban, így nem zuhanok le újra a földre. Visszaküzdöm magam a szobámba, Hank pedig közben morog rám, amiért épphogy csak kijött, már fordulhat is vissza, hogy visszamenjünk ugyanoda, ahonnan kijöttünk.

Ne haragudj, öreg.

Amikor beesem az ágyba, megszólal az ébresztőm. Leveszem a telefonomat az éjjeliszekrényről, és kikapcsolom a jelzést. Elkezdek üzenetet írni anyámnak, mert tudatnom kell vele, hogy beteg vagyok, és nem csak lógni akarok a suliból.

Már hét üzenet vár rám. Ez vegyes érzelmeket vált ki belőlem. Egyrészt *szeretem*, ha az emberek észrevesznek, és bele *fogok* halni, ha nem leszek folyamatosan a figyelem középpontjában. Másrészt viszont még csak *reggel hat óra van*.

Öt üzenet a lehetséges randialanyaimtól jött, akik városbeliek, és majd valamikor DNS-t cserélek velük, csak eddig még nem találtam meg rá a megfelelő alkalmat. Egy üzenetet anya írt, aki figyelmeztet, hogy a korai műszakja miatt elvitte az autót, így gyalog kell mennem a buszmegállóhoz. (Biztos, hogy nem fogok.) Az utolsót Enzo küldte éjjel háromkor. Csak ez az egy üzenet érdekel.

Kis lüke

Jó reggelt, Gem, kedvesem, szerelmem, én kicsi szeszélyes tornádóm, aki emberi testbe lett zárva. Nem pont reggel van, amikor ezt pötyögöm, de gyanítom, az lesz, mire rátéved a szemed erre az üzenetre. Légyszi, ne felejts el reggelizni, és bevenni a gyógyszeredet, mielőtt elindulsz ma az angolórásra, különben az agyad rövidzárlatos lesz, és egyest kapsz a nagyon fontos dolgozatodra. Ez egy igen szerencsétlen helyzet lenne, különösen, mivel nem lenne más választásom, mint hogy könyörtelenül gúnyt űzzek belőled utána. ☺

Enzo a legjobb barátom ezen a világon: egy különc, őslakos transzfú Brooklynból. A fél karomat odaadnám, ha csak egyszer megölelhetném. Ugyanakkor *utálok*.

Utálok, mert soha nem láttam még senkit ennyire tisztán korábban, és annyira közel vagyok hozzá, hogy már inkább benne vagyok. Vele ellentétben mindenki gusztustalan, amikor lehámozzák róla a rétegeket.

Egyébként Enzo már-már képtelen emberként viselkedni. Senki nem ír úgy, ahogy ő. *Ez a srác* akkor ír így, amikor azon erőlködik, hogy a létező legteátrálisabb ember legyen. Azt mondja, kiáll a queerkultúra mellett azzal, hogy hivalkodóan viselkedik. *Én* meg azt gondolom, hogy kellemtelenül érzi magát, ha nincs a dolgokban semmi színészi elem.

Válaszok neki ébredés közben, és bízom abban, hogy az automatikus javítás észreveszi az elgépeléseimet.

te??? te mondd nekem, hogy vigyázzak
magamra, amikor szegény testedet egy újabb
alvásmegvonásnak teszed ki?? szállj le rólam, és
húzzál aludni, légy szíves.

Remélem, nem válaszol, mert alszik. Közben persze remélem, hogy *mégis* válaszol, mert állandóan vele akarok beszélgetni.

Utálok Enzót, de sokkal jobban szeretem, mint amennyire valaha is gondoltam, hogy szeretni fogok majd valakit. Pedig nem is szeretem az embereket. Nem is vagyok tisztában azzal, hogy *őt* szeretem. Annyira szeretem, hogy rendesen összecsinálom magam tőle.

És igaza van. Tényleg *nem* hagyhatom ki a mai órát. Most fogjuk írni a félév végi témazárót, amely felháborítóan nagy részét teszi ki a jegyemnek, és Ms. VanHoos egy fatörzs méretű karót nyel le, amikor a dolgozatok összeállítására kerül a sor.

A megbukás akkor lenne opció, ha azt tervezném, hogy életem hátralévő részében itt poshadok meg a georgiai Gracie-ben. Én viszont nem tervezek így tenni. Az átlagomnak a lehető legjobbnak kell lennie, amikor nyáron megkezdődik az egyetemi jelentkezés. *Valahogyan* meggyőzőbbnek kell lennem a manhattani elkényeztetett kölyköknél, akiknek a szülei pénzen veszik meg a felvételt. *Emellett* az egyik főiskolát is meg kell

győzőnöm arról, hogy adják nekem az összes pénzüket, hogy megengedhessem magamnak, hogy hozzájuk járjak. Ez pedig azt jelenti, hogy foglalkoznom kell a tanulmányaimmal, legalább a következő pár hónapban.

Reznignáltnan kikészülödöm az ágyból, éppen akkor, amikor Hank megjelenik az ajtóban, és hitetlenkedve néz rám.

Gracie-nek két része van. Az egyik a vidék, ahol három dolog van: isten háta mögötti helyek a polgárháború előtt épült kis farmokkal; fémlerítések mögé eldugott ültetvények, ahol azt remélik, hogy azzal, hogy másokat távol tartanak, el tudják rejteni, milyen szégyenteljes dolgok történtek itt; valamint gyapotföldek és aligátoroktól hemzsegő mocsarak együttese. A másik része pedig a belváros, ahol ezeket találod: családi kézben lévő kis boltok, amelyekben kézműipari szappanokat lehet kapni, akármit is jelentsen ez; a lakosság létminimum alatt élő negyven százalékának szánt állami lakások; egyenházak, amelyeket az elmúlt tíz évben építettek, az utolsó erőfeszítést téve arra, hogy megmentsék ezt a helyet a kihalástól.

Ez a város nem is olyan sokára ki fog halni, és az jobb is lesz mindenkinek. Gracie az a fajta hely, ahova az emberek akkor költöznek, ha nincs más választásuk, és hétszentség, hogy nem azért, mert ezt a helyet *választják* lakóhelyüknek.

Kivéve anyámat. Itt nőtt fel, de azután elköltözött; főiskolára ment, nővér lett belőle, majd Atlantában elkezdte a tökéletes, fehér kerítéses, külvárosi életét. Most én is ott lennék, ha négy évvel ezelőtt nem költöztetett volna minket ide vissza. Így *vidéki emberek* lettünk, és az isten háta mögött élünk abban az ősrégi, két hálószobás házban, ahol felnőttem, és amelyet a szülei neki ajándékoztak, amikor nyugdíjba mentek, és Tampa-ba költöztek. Anyám esküszik, hogy egy nap majd befejezi a felújítást. Szerintem neki is ugyanezt mondogatták gyerekkorában.

Anyám nem pont ugyanolyan, mint a legtöbb ember, legalábbis Gracie demográfiáját tekintve. Ez a város a maszkagi indiánok csontjain épült fel. Anyám saját ősi földje – a *mi* ősi földünk, a szeminel indiánok területe – kevesebb mint két óra autóútra van innen. Tudom, hogy amikor elhagytuk Atlantát, amikor azt mondta, hogy vissza kell térnie a biztonságot

nyújtó gyökereihez, akkor nem csak arra a kisvárosra gondolt, ahova kö-zépiskolába járt. Valami mélyebben eltemetett dologra gondolt.

Tudom, hogy mire. Az ezeken a földeken sok-sok évvel ezelőtt beszélt nyelv ugyanaz, mint amelyet a népünk beszélt. Ugyanaz a nyelv, amelyet sokszor a nyelvem hegyén érzek, de nem tudok megszólalni rajta, mert el-rabolták tőlem, ám mégis úgy él bennem, mint az izommemória, amely valójában nem egy igazi emlék. Nem tudom, hányan értenének, ha ezt kimondanám hangosan, de esküszöm, hogy Gracie-ben *maga* a föld be-széli ezt a nyelvet.

Néha beszél hozzám. És az az érzésem, hogy bármennyire is ügyetlenül beszélek, érti, amikor válaszolok neki.

De ez az egész ország csontokra épült. És nekem túl kell benne élnem. Gracie pedig nem olyan város, ahol túl tudnék élni.

Tehát... New York. Enzo is érti. Egész életében csak kétszer volt az ősei földjén, mert valaki egy képzeletbeli határvonalat húzott a között a hely között, ahol született, és ahonnan származik. De Enzo boldog Brooklyn-ban. Vannak barátai, szereti az életében jelen lévő felnőtteket, és ő... *csinál dolgokat*. Ez nem hangzik úgy, mintha valami nagy dolog lenne. De Gracie-hez képest a mindent jelenti. Ki kell innen jutnom.

Azt hiszem, ez az egész nem az anyám hibája. Hanem az apámé. Ha nem lett volna örült, ha az örültsége nem tette volna tönkre a házasságu-kat, ha a válás nem törte volna meg annyira anyámat, hogy a sebeit nya-logatva hazameneküljön...

De apámra nem szoktam gondolni.

Odakint a reggeli meleg levegő nyirkos és párás. Az égbolt még sötét, a fekete színe csak most kezdett átfordulni lilába, a hold ezüstös ragyo-gása kikandikál a tölgyfák lombkoronája felett. A békák visszataszítóan brekegnek a rejtkehelyükről, és repülő kis rémségek zümmögnek a leve-gőben a fejünk felett. A mozgásérzékelős lámpa alig világít, amikor kilé-pek a tornácra.

A dél nem olyan rossz hely, mint ahogyan azok az emberek szeretik be-állítani, akik soha nem éltek itt.

Egészen biztos vagyok abban, hogy északon is vannak konföderációs zászlót lobogtató neonáci transzfókok, csak kicsit csendesebbek és sok-kal gazdagabbak, mint azok, akik itt élnek. Az iskolai menzán még nem

voltam áldozata gyűlölet-bűncelekménynek; az emberek többnyire nem tudják, hogy mit kezdjenek velem. Ez teljesen rendben van, mert többnyire én sem tudom, hogy mit kezdjek velük.

Az ennivaló viszont itt isteni. A countryzene is sokkal jobb, mint ahogyan azt a legtöbb ember hajlandó bevallani. És kevés szórakoztatóbb dolog van annál, mint amikor az ember beül egy nagy furgonba, és őrült sebességgel hajt a sárral borított mellékutakon.

Ez nem azt jelenti, hogy itt akarok meghalni. Csak azt, hogy lehetne rosszabb is.

A buszmegállóhoz vezető út végig sáros. Amikor a nap lassan felkel, a levegő szürkévé és ködössé válik; minden a nappal és az éjszaka valószerűtlen határán táncol. Az álmaimra emlékeztet ez a közeg. A köd annyira vastag, hogy alig látom, mi van előttem. Olyan, mint amikor álomban a hálószobámat nézem. Eszembe jut a démon, amitől feláll a szőr a hátamon. A gyönyörű lányra, a megkötözött Napra gondolok, akinek ragyogó bőre elsötétült. Ha reggeliztem volna, most valószínűleg viszont látnám.

Borzalmas dolgok történtek az álmaimban korábban. Szörnyű dolgokat tettem. Szörnyű dolgokat tettek velem. De a múlt éjszakát fordulópontnak éreztem. Egy terapeuta valószínűleg megkérdezné, hogy a tudatalattim miért ragaszkodik annyira ehhez a fantáziavilághoz, amely tele van vérrel, mágiával és szexdémonokkal. De először is találnom kell egy új terapeutát, és majd csak utána tudom elmesélni neki az álmaimat.

Soha nem beszéltem róluk senkinek. Nem vagyok *annyira* hülye.

Itt, a semmi közepén kevés szomszédja van az embernek, de lent, a földútnak majdnem a végénél egymással szemben van a Gracie-i Isten Egyháza és Wheelerék farmja.

Furcsa egy család. Van egy rakás gyerekük, talán egy tucatnyi, és mindegyik magántanuló, hogy tudjanak dolgozni a farmon. A házukat annyira belepi a köd, hogy csak a körvonala rajzolódik ki. Előtte fekete-fehér és barna foltos tehenek legelésznek. Megállok egypár lépésre a fémkerítéstől, és megpróbálom megfigyelni őket.

Lehet, hogy a vidéki élet nem az én végjátékom. De nem hiszem, hogy valaha is lesz majd olyan, hogy elmegyek egy tehéncsorda előtt, és nem kiáltok fel csodálkozva: „Nézd, tehenek!”

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A legtöbbet nehéz észrevenni a köd miatt, de egyikük elég közel áll az úthoz ahhoz, hogy rendesen lássam. Gyönyörű tehén: szőre sárgásbarna és bézs színű, a szája barna, a homloka közepén pedig van egy majdnem szív alakú fehér folt. Hatalmas fekete szemek bámulnak vissza rám, amikor a nyelvemmel csettintek neki egyet. Elnevetem magam, közben felemelem a kezemet, hogy ide-oda mozgassam neki az ujjamat, és...

Nos, a tehén valóján nem rám néz, hanem rajtam túl. A farkával csap egyet, ami egy ideges figyelmeztetést jelent. Leengedem a karomat magam mellé, és oldalra fordítom a fejemet.

Az egyetlen dolog, ami mögöttem van, az a templom. A parkoló üres, még a legelkötelezettebb hívőknek is túl korán van. Az épület maga pontosan az út szélén helyezkedik el. Ősrégi és omladozik, de ez nem igazán szokatlan Gracie-ben. Olyan kicsi, hogy alig nagyobb egy melléképületnél, és pont ugyanannyira lenyűgöző is azért, hogy a minden oldaláról pattogzó fehér festék felfedi az alatta rothadó faléceket. Belül talán szebb. Nem tudhatom. Soha életemben nem tettem be a lábamat *egyetlen* templomba sem.

Nem arról van szó, hogy utálok az istenüket. Inkább olyan nekem, mint egy szomszéd, aki soha nem mutatkozott be. Mindig látom a környékünkön, a kutyája néha a mi kertünkbe piszkít, vagy érzem, hogy a hátsó tornácán grillez valamit, de egyikünk sem próbált meg soha összebáratkozni a másikkal. Nem nagy ügy. Nem *kell* a szomszédokkal barátoknak lenni. Az épület előtt egy kereszt áll ködbe burkolózva, mellette egy tábla felirattal. Feltételezem, egy Biblia-idézetet írtak rá.

Nem a láthatókra szegezzük tekintetünket, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Visszanézek a Wheeler-farmra, és látom, hogy az a nyamvadt tehén még mindig mellém bámul. Nem pislog, nem mozog, csak a farkát ingatja.

A gyomromra nehezedő nyomás nem enyhült, amióta felébredtem.

Újra a templom felé fordulok. Semmit nem látok. Már amilyen messzire el tudok látni. Minél messzebb próbálok tekinteni, annál ködösebb minden, és annál nehezebb kivenni bárminek is az alakját. A parkoló és a rozoga, öreg épület mellett van a kicsike temető. Innen épphogy csak